



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.  
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De  
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.  
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

**Lessius, Leonardus**

**Lovanii, 1645**

Art. 3. Vtrum Christus habuerit Scientiam infusam.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

bat cognitionem veritatis, sicut decebat Unigenitum à Patre: atqui docet, vt hic habeat maximè perfectam cognitionem omnis veritatis, & in primis ipsius Patris. Item, *Deum nemo vidit vquam; Unigenitus qui est in sinu Patris, enarrauit nobis.* Vbi docet, per Christum potiùs omnem veritatem nobis esse patefactam, quàm per Moysen; Quia nemo hominum vidit Deum, præter Unigenitum: ac proinde nemo potuit nos illa diuina mysteria apertè docere, præter ipsum. Docuit autem nos per suam humanitatem: ergo & Deum vidit per suam humanitatem. Ioan. 3. v. 11. *Quod scimus, loquimur; & quod vidimus, testamur.* Et paulò post v. 13. *Nemo ascendit in Cælum, nisi qui descendit de Cælo, Filius hominis qui est in Cælo.* Id est, Nemo hominum aliquando mente cælum ascendit, quæ ibi sunt lustraturus præter me, qui secundum diuinitatem descendi de cælo, semper tamè in Cælo permanens. Ioan. 12. v. 26. *Vbi ego sum, illic & minister meus erit: vbi promittit ministris suis tamquàm præmium, vt sint, vbi ipse tunc erat: atqui præmium ministrorum Christi, est esse apud Deum per visionem beatificam; vt ipse indicat Isa. 17. v. 24. *Volo, vt vbi ego sum, & illi sint; & videant claritatem meam, quam dedisti mihi ab initio: hoc est, meam diuinitatem.**

Ex Patrib. Eusebius lib. 10. de demonstratione Euangelica cap. vlt. Dicit Christum in vtero Matris habuisse omnem cognitionem, atque adeò vidisse Deum: in quam sententiam exponit illud Psalmi 21. *In te proiecimus sam ex vtero.* Athanas. serm. 4. contra Arianos vltra medium, dicit esse opinionem Pauli Samosatani, exiltimare illum hominem gratiã, vel sapientiã, vt nos, profecisse. Nazianzenus Oratione in S. Basilium 1. *Proficiebat, inquit, sapientiã & gratiã, non quòd incrementum acciperet, ab initio enim sapientiã & gratiã absolutus erat.* Idem docet Cyrillus lib. 1. in Ioan. cap. 17. & lib. 10. Theofauri cap. 7. Damascenus lib. 3. De fide cap. 14. & 22. Idem docent Patres Latini. Vide D. Ambrosium lib. 5. De fide ad Gratianum cap. 8. Vide & alios citatos suprà q. 7. art. 12.

6. Probatur Tertiò Ratione: Primò, Quia Christus à principio conceptionis fuit filius Dei naturalis: ergo & hæres paternorum bonorum: ergo etiam possessor: quæ possessio est per visionem beatificam. Cur enim possessio differretur? Non enim hoc erat necessarium nostræ redemptioni, vt infra dicitur. Neque expectabatur mors paternã, vt ait Cyrillus: nec vlla alia causa adferri potest. Secundò, Angeli, paulò post suam creationem, affecti sunt visionem Dei: ergo Christus, qui erat longè excellentior, debuit hanc statim à principio accipere. Confirmatur, quia Christus à principio fuit caput omnium hominum, & Angelorum; ergo non poterat carere visione Dei, quã iam fruebantur Angeli: alioqui subditi fuissent sapientiores suo Capite & Principe. Tertiò, Christus venit vt esset Doctor & institutor nouæ legis, & altissimorum mysteriorum: ergo oportebat, vt hæc priùs clarè vidisset, vt tamquam testis oculus possit illa mysteria docere, & confirmare. Quod insinuat Ioan. 1. v. 18. *Deum nemo vidit vquam; Unigenitus filius qui est in sinu Patris, ipse enarrauit.* Ioan. 3. v. 11. *Quod scimus loquimur, & quod vidimus testamur.* Quarto, Quia aliqui Christus vt homo, ignorasset seipsum; quia

non cognouisset perfectè suam personam, nec modum vnionis naturæ humanæ cum persona diuina; & contrà: quia hic modus perfectè nequit cognosci sine clara notitia vtriusque extremi. Quintò, Adam, qui erat principium generis humani quoad naturam, fuit ab initio perfectus in naturalibus: ergo Christus, qui erat principium gratiæ & gloriæ in genere humano, debuit esse perfectus ab initio in vtroque. Confirmatur; Quia is qui alios erat perducturus ad perfectionem, tamquam primum principium post Deum, omninò debebat esse perfectus: ergo &c. Sextò, Vide re Deum per speculum in enigmate, est cognoscere imperfectè, & ex parte; & est sapere vt parvulus; vt docet Apost. 1. Corinth. 13. sed Christus nunquam sapuit vt parvulus; nec vquam debuit euacuare ea, quæ sunt parvuli. Nam ab initio fuit vir perfectus secundum animam, vt indicatur Ierem. 31. v. 22: *Famina circumdabis virum.* In què locum vide D. Hieronymum ibidem.

Ex his patet, quamvis fortè non sit fidei absolute, Christi Animam ab initio conceptionis habuisse visionem clarã Dei; tamen est fidei proximum; ita vt contrarium sit erroneum censendum, ob Scripturas, Patres, & rationes euidenter in Scriptura fundatas.

Argumenta in contrarium, non sunt difficilia, præter pauca, quæ suis locis dissoluentur; scilicet quomodo potuerit mereri & tristari. De quibus vide plura apud Melchiorum Canum lib. 12. De locis theologicis cap. 14. vbi agit contra hæreticos nostri temporis hanc veritatem negantes.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus habuerit Scientiam Infusam?

8. Respondetur affirmatiuè. Notandum, Duplicem esse scientiam infusam: Alia enim est per se infusa, quæ vires naturæ superat, & non nisi infusione haberi potest, sicut fides est cognitio infusa. Alia est infusa per accidens, quæ est viribus naturæ parari potest, tamen re ipsa à Deo confertur; talis erat scientia rerù naturalium in Adamo, & Salomone.

Respondet nunc; In Christo præter scientiam beatificam, fuisse aliam scientiam supernaturalem, ab initio conceptionis, Animæ infusam.

Probatur Isaia 11. *Flos de radice eius adscendet &c.* Vbi significatur, hoc ipso, quo flos ille adscendet de radice; id est, de Virgine, quieturum super eum spiritum Sapientiæ, & intellectus. Ioan. 1. *Plenum gratiã & veritatis.* Atqui non fuisset omninò plenus veritate, nisi habuisset cognitionem omnium rerum, non solùm in Verbo, sed etiam in proprio genere. Nam erat capax huius cognitionis; & ipsa pertinet ad itatus supernaturalis perfectionem. Luc. 2. *Stupebant omnes in prudentia & resp. isis eius;* cum tantum esset annorum decem. Ioan. 7. *Quomodo scit hic litteras, cum non didicerit;* id est, quomodò intelligit Scripturas. Ille autem locus ad Coloss. 2. *In quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ reconditi;* videtur intelligendus de Christo secundum diuinitatem, iuxta Ambros. Chrylost. Theophilactum, & multos alios.

Probatur

Quinta.

Sexta.

7. Est prout inum fidei.

8. Scientia infusa duplex.

Fuit ea in Christo.

Ex Scriptura.

9  
Probatur  
sex Ratio-  
nibus.  
Prima.

Probatur Secundò ratione. Primò, Christus obibat munus Sacerdotij & Doctõris, propriè nõ vt beatus, sed vt viator: ergo vt viator debebat esse instructus omni sapientia suis muneribus accommodatâ; ac proinde habere cognitionem infusam omnium fidei mysteriorũ. Secundò, Quia

Secunda.

Christus ab initio fuit Caput omnium beatorum, etiã Angelorum: atqui beati habent hanc cognitionem infusam: ergo multò magis Christus.

Tertia.

Tertiò, Decuit vt Christus esset perfectus omni modo sapientia, cuius erat capax: atqui erat capax non solũ cognitionis rerum in Verbo, sed etiã in proprio genere; quæ cogitio est magna perfectio supernaturalis, nullo modo repugnans cognitioni beatificæ, sed illi potiùs conaturalis. Quartò, In Angelis præter cognitionem matutinam, quæ est cognitio rerum in Verbo, est etiã vespertina, quæ est cognitio rerum in proprio genere: & omnes beati habent hanc cognitionem: ergo multò magis Christus, qui supremum gradũ beatitudinis obtinet. Quintò, Christus habuit actus liberos quoad exercitium amoris Dei, reuerentiæ, humilitatis &c. ergo proponebat & apprehendebat Deum per aliquam aliam cognitionem distinctam à beata: nam quatenus apprehenditur per scientiam beatificã, necessariò amatur, colitur, & mens se illi submittit. Sextò, Christus in voluntate habuit omnes virtutes supernaturales ad perfectionem voluntatis pertinentes; vt ostensum est supra q. 7. art. 2. ergo in intellectu habuit omnem cognitionem supernaturalem, id est, virtutem supernaturalem, quã perficitur intellectus.

Quarta.

Quinta.

Sexta.

Aduerte tamen, etsi hæc sententia sit probabilissima, contraria tamen non est erronea, aut etiã temeraria: Nam quidam Doctõres in 3. dist. 14. videntur hanc scientiam infusam supernaturalem negare, existimantes sufficere beatificam, & naturalem per accidens infusam. Ita D. Bonauentura, Scotus, Richardus. Et ex parte Gabriel cum Occamo, sed valde parum est probabilis.

10  
Non est de  
Fide.

Probatur Primò, Ex Patribus supra citatis q. 7. a. 12. d. 3. & hæc q. a. 1. qui cõmuni consensu dicunt Christum non profecisse Sapientia, nisi secundum demonstrationem, & actum exteriorẽ. Quòd si verè acquisiuit aliquam sapientiam, sicut nos; non erat necessarium confugere ad incrementum secundum operationem: Nam propriissimè in ipso habitu scientiæ profecisset.

Probatur Secundò, Ratione; Primò, Quia hæc scientia est summa perfectio naturalis animæ, nullo modo repugnans vnioni hypostaticæ, aut visioni beatificæ, aut statui viatoris, aut officio Redemptoris: ergo nullo modo decuit eam prætermitti. Confirmatur, Quia Patres cõmunitè docent Verbum assumpsisse Animam in naturalibus perfectissimam.

Secundò, Quia Adam ab initio habuit omnem hanc scientiam: similiter Angeli, & beati. Ergo multò magis Anima Christi. Nec satisfacit quod ait Caietanus, Adamũ fuisse principium generis humani quoad naturam, & ideo in naturalibus debuisse esse perfectum: Christum autem non fuisse principium naturæ, sed gratiæ & bonorum supernaturalium; & ideo debuisse tantum in supernaturalibus esse perfectum. Nam Christus erat etiã fons completionis bonorum naturalium: siquidem euerfo statu innocentia, nemo sine auxilio gratiæ, totam legem naturæ seruare, aut omnem veritatem naturalem intelligere potest. Vnde etiã ipse hanc naturalem perfectionem omninò completam habere debebat, sicut & virtutes supernaturales: Nam ipse horum omnium per suam gratiam nobis est auctor.

Tertiò; longè perfectius & optabilius est habere omnem cognitionem à principio infusam, quàm sensim suo labore comparare; præsertim cum accipiendi illam à Deo, non ab alio acciperit quã à seipso. Vnde sicuti gratiam habuit ab initio,

Tertium in Christo fuerit scientia Acquisita?

11  
In Christo  
fuit scientia  
Acquisita.

Respondetur affirmatiuè. Probatur; quia alioqui intellectus agens, cuius munus est abstrahere species intelligibiles à phantasmatibus, fuisset in Christo otiosus. Notandum, certum esse in Christo fuisse Scientiam aliquam acquisibilem humanã industriã, eiusdem ordinis cum scientia nostra. Ita enim tenent omnes Doctõres in 3. dist. 14. Sed est

D V B I V M.

Utrum Christus hanc Scientiam suã industriã acquisierit: An verò à Deo acceperit ab initio Conceptionis infusam?

12  
Quidam  
eius est  
Christum

Quidam existimant Christum per proprios actus in ipso momento cõceptionis totã hanc scientiam comparasse: tunc enim diuinã virtute habuisse ipsum omnium rerum naturalium phan-

tasmata, & ex illis elicuisse omnes species intelligibiles, quibus in eodem momento elicerit perfectos actus omnium scientiarum. Sed hæc sententia non est probabilis, vt supra q. 7. a. 2. dub. 4. diximus de virtutibus moralibus acquisitis; quia non sunt ponenda huiusmodi miracula sine necessitate.

Alij censent Christum in principio caruisse scientiã humanã; eò quòd illi ætati non sit debita. Vnde illam carentiam non censi ignorantiã, sed puram negationem: progressu verò ætatis, sensim eam comparasse; ita vt in singulis ætatibus, eam haberet perfectionem, quam tunc conueniebat habere. Ratio illorum est; tum, quia alioqui intellectus agens, frustra fuisset in Christo: tum, quia perfectius est habere hanc scientiam à se, quàm ab alio; & habere eam modo naturæ accommodatò, quàm peregrino. Ita D. Thomas hïc, cum Caietano, & Thomistis, & quibusdam alijs.

Sed Dicendum est, longè verius & probabilius esse, Christum ab initio conceptionis habuisse omnem hanc scientiam naturalem à Deo infusam; Sicut habuit Adam omnium iudicio. Ita communiter Doctõres. Alexander Alenf. 3. p. q. 13. Bonauentura, Scotus, Durandus, Richardus, Gabriel, Paludanus in 3. dist. 14. & D. Thomas ibidem q. 3. §. Ad quintam quæstionem, idem tenuit; Et in Quæstionib. de veritate q. 20. a. 2. quamuis hïc sententiam mutarit.

Probatur Primò, Ex Patribus supra citatis q. 7. a. 12. d. 3. & hæc q. a. 1. qui cõmuni consensu dicunt Christum non profecisse Sapientia, nisi secundum demonstrationem, & actum exteriorẽ. Quòd si verè acquisiuit aliquam sapientiam, sicut nos; non erat necessarium confugere ad incrementum secundum operationem: Nam propriissimè in ipso habitu scientiæ profecisset.

Probatur Secundò, Ratione; Primò, Quia hæc scientia est summa perfectio naturalis animæ, nullo modo repugnans vnioni hypostaticæ, aut visioni beatificæ, aut statui viatoris, aut officio Redemptoris: ergo nullo modo decuit eam prætermitti. Confirmatur, Quia Patres cõmunitè docent Verbum assumpsisse Animam in naturalibus perfectissimam.

Secundò, Quia Adam ab initio habuit omnem hanc scientiam: similiter Angeli, & beati. Ergo multò magis Anima Christi. Nec satisfacit quod ait Caietanus, Adamũ fuisse principium generis humani quoad naturam, & ideo in naturalibus debuisse esse perfectum: Christum autem non fuisse principium naturæ, sed gratiæ & bonorum supernaturalium; & ideo debuisse tantum in supernaturalibus esse perfectum. Nam Christus erat etiã fons completionis bonorum naturalium: siquidem euerfo statu innocentia, nemo sine auxilio gratiæ, totam legem naturæ seruare, aut omnem veritatem naturalem intelligere potest. Vnde etiã ipse hanc naturalem perfectionem omninò completam habere debebat, sicut & virtutes supernaturales: Nam ipse horum omnium per suam gratiam nobis est auctor.

Tertiò; longè perfectius & optabilius est habere omnem cognitionem à principio infusam, quàm sensim suo labore comparare; præsertim cum accipiendi illam à Deo, non ab alio acciperit quã à seipso. Vnde sicuti gratiam habuit ab initio,